

Sygn. akt IV KK 407/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Buliński

SSA del. do SN Mariusz Młoczkowski

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej
w sprawie **W.N.**

skazanego z art. 278 § 1 kk, art. 226 § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 maja 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 26 stycznia 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wojciech Nabożny oskarżony został o to, że:

I. w dniu 27 lipca 2014 r. w R. przy ul. R., używając słów uznanych powszechnie za obelżywe znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Policji w

osobach post. N. S. i sierż. B. C. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, tj. o dokonanie czynu z art. 226 § 1 k.k.,

II. w czasie i miejscu jak wyżej, będąc transportowanym pojazdem służbowym marki Fiat Ducato, działając umyślnie, poprzez uderzenie głową w okratowanie pojazdu oraz kopanie nogami w plastikowe i metalowe elementy spowodował zarysowanie pleksy oraz wgięcia metalowych elementów wewnątrz pojazdu czym doprowadził do powstania strat w kwocie 430 zł na szkodę Komendy Miejskiej Policji w R., tj. o dokonanie czynu z art. 288 § 1 k.k.,

III. w okresie pomiędzy 23 lipca 2014 r. a 28 lipca 2014 r. w R. przy ul. G. zabrał w celu przywłaszczenia rower górski „Best” kolom zielonego wartości 450 zł na szkodę M. P., tj. o dokonanie czynu z art. 278 § 1 k.k.

Wraz z aktem oskarżenia prokurator skierował do sądu wnioski o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar jednostkowych i kary łącznej.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015 r., Sąd Rejonowy w R., uwzględniając wnioski prokuratora o skazanie W. N. bez przeprowadzenia rozprawy, uznał W. N. za winnego zarzucanych mu czynów, przyjmując, że stanowią one występki z art. z art. 226 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. i wymierzył mu za to kary jednostkowe oraz karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł, nadto orzekając obowiązek naprawienia szkody i obciążając go kosztami postępowania. Wyrok Sąd Rejonowego nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 3 lutego 2015 r.

Kasację od tego wyroku wniósł na korzyść skazanego Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r., polegające na uwzględnieniu dołączonego do aktu oskarżenia i nieprawidłowego w czasie wyrokowania wniosku prokuratora o skazanie W. N. bez przeprowadzenia rozprawy, za popełnienie przestępstw z art. 226 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. oraz wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, w konsekwencji czego doszło do rażącej obrazy prawa materialnego, a to art. 288 § 1 k.k., gdyż z powodu

wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 r. ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, tak zakwalifikowany czyn zarzucony W. N. nie stanowił przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.

W konkluzji kasacji wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym.

Skarżący trafnie zarzucił, że wobec wejścia w życie w dniu 9 listopada 2013 r. ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r. poz. 1274), nowelizującej również kodeks wykroczeń, zarzucony oskarżonemu czyn polegający na zniszczeniu mienia Komendy Miejskiej Policji, zakwalifikowany w akcie oskarżenia z art. 288 § 1 k.k. nie mógł być w czasie orzekania uznany za przestępstwo. Zgodnie z art. 124 § 1 k.w. umyślne wyrządzenie szkody o wartości nie przekraczającej ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę stanowi wykroczenie. Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 r. (Dz. U. z 2014 r. poz. 1220), minimalne wynagrodzenie za pracę od dnia 1 stycznia 2015 r. zostało ustalone w wysokości 1750 zł, zatem granica tzw. typów przepołowionych w czasie orzekania wynosiła 437 zł 50 gr. W konsekwencji, czyn zarzucony W. N. w pkt II aktu oskarżenia po 1 stycznia 2015 r. mógł być uznany co najwyżej za wykroczenie, a konieczność zastosowania względem oskarżonego ustawy obowiązującej w czasie orzekania wykluczała skazanie go z art. 288 § 1 k.k. W ocenie Sądu Najwyższego w pełni trafny jest zatem zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego.

Oznaczało to ponadto niemożność uwzględnienia wniosku prokuratora o skazanie W. N. bez przeprowadzania rozprawy. Treść wniosku bowiem nie uwzględniała depenalizacji czynu określonego w pkt II aktu oskarżenia, co tym samym uniemożliwiało uwzględnienie wniosku zgodnie z jego treścią. W zaistniałej sytuacji procesowej Sąd Rejonowy winien skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych, co otwierałoby drogę do badania odpowiedzialności W. N. za

wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. (po zmianie kwalifikacji czynu z pkt II aktu oskarżenia w trybie art. 399 k.p.k. oraz przy zastosowaniu art. 400 k.p.k.).

Opisane naruszenie prawa materialnego i procesowego miało charakter rażący i wywarło istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem w ich wyniku W. N. poniósł odpowiedzialność karną między innymi za czyn, który w czasie wyrokowania nie stanowił przestępstwa. Z tych względów Sąd Najwyższy zdecydował o uchyleniu zaskarżonego wyroku w całości i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R. Uchylenie wyroku w całości, tj. także w zakresie rozstrzygnięć dotyczących czynów opisanych w pkt I i III aktu oskarżenia, jest podyktowane pozostawieniem w sprawie możliwości ponownego zawarcia porozumienia procesowego, które obejmowałyby wszystkie zarzucane W. N. czyny zabronione.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

kc